

vi alle maa ønske at faa med til Danmark, fordi de, naar de kommer til Danmark, vil være danske og vil vedblive at være det fra den Dag, de kommer til Danmark, og der er skam mange af dem, der spørger: Hvorledes er de sociale Tilstande, og hvorledes er de politiske Forhold i Danmark? Faar jeg samme Valgret i Danmark, som jeg faar i Tyskland? Det er disse Mennesker, jeg mener, vi skulde give et saadant Svar, at de kunde bestemme sig for at gaa til Danmark; det er nemlig Folk, som maaske hidtil har været nationalt set ret ligegyldige, men ikke danskfjendtlige, men som, naar de har stemt dansk, vil være danske og vil vedblive at være danske. De er altsaa ganske anderledes stillede end de, jeg har omtalt, der var tyske, men stemmer dansk, for dog igen at blive tyske bagefter. Det ærede Medlems Udtalelse var meget kold og meget afvisende, men det gør jo sikkert ikke noget, naar det er det ærede Medlem, der har sagt det. Hvis det havde været mig, havde det derimod været meget slemt.

Det ærede Medlem (Jørgen Pedersen) hævder, at de sønderjyske Vælgere vil faa samme Indflydelse paa de 18 landstingsvalgte, som samme Vælgerklasse faar, der stemmer herhjemme. Der vil jo blive Vælgere af alle Aldersklasser i Sønderjylland, og der vil formodentlig være lige saa gamle Folk, der stemmer dernede som her. Man kan saaledes ikke dele Vælgerne i Klasser. Forholdet vil være det aldeles utvivlsomme, at de Vælgere, som skal stemme første Gang til Landstinget nede i Sønderjylland, faar ingen Indflydelse paa Sættelsen af Landstinget for de attens Vedkommende, hvorimod danske Vælgere, som ikke stemmer for første Gang, har haft Indflydelse derpaa; følgelig stiller man ikke Sønderjyderne lige med de kongerigske Danske; og at det ikke skulde interessere Sønderjyderne at faa lige Ret med os andre, tror jeg er ganske forkert.

Nu mente det ærede Medlem, at det kunde godt være, at man kom til at lægge Skat paa de unge, men derfor behøvede de ikke at faa en særlig Ret som Valgretten. Jeg synes ikke, Valgretten er en særlig Ret, og lægger man alle mulige Byrder paa de unge — og oven i Købet ikke alene Værnepligtsbyrden i det Omfang, som den maatte faa i Fremtiden, men ogsaa en særlig Skat ud fra den Betragtning, at de unge tjener godt og ikke har saa store Forpligtelser som Familie-fædrene —, vilde det dog blive mere og

mere mærkeligt ikke at indrømme dem Valgret tillige.

Piper: Det er overordentligt opbyggeligt at høre den højtærede Statsminister tale om Sønderjylland, og hvad vi skylder vore sønderjyske Brødre, naar de nu vender tilbage, næsten lige saa opbyggeligt, som det var at høre Gardens Musikkorps blæse Nationalmelodier fra „Politiken“s Altan den Dag, Freden blev underskrevet. Man synes ikke, det passer rigtig sammen.

Saa vel den højtærede Statsminister som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), har jo fremført en Række mere eller mindre gode — navnlig mindre gode — Argumenter for de vidtgaaende Grundlovsændringer, som tilsigtes i disse Forslag. Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds udtalte, at det gjaldt om at føre de unge ind under Ansvar, det var derfor, man havde givet Valgret til de 21-aarige. Jeg vil spørge: Hvorfor standser man ved de 21 Aar? Hvorfor skal man ikke lade Ansvar, gaa længere ned? Hvorfor gaar man ikke ned til de 14- og 15-aarige? Og tror man virkelig, at den Stemmeret, man her foreslaar at give, vil skabe et forøget Ansvar hos de unge? Nej, det ligger nu een Gang i Sagens Natur, at de unge har andre Ting i deres Sind, og man kan strengt taget heller ikke forlange, at de skal give sig til at tænke over Samfundsproblemer. — Det blev endvidere nævnt, at Sønderjyderne har Lov til at bestemme, om de vil være tyske eller danske, naar de er 20 Aar. Men det er noget ganske andet. Dette at bestemme sin Nationalitet har selv Barnet en Følelse for; den nationale Følelse er allerede til Stede hos Barnet. Noget andet er det at lægge sit Lod i Vægtskolen til at dele mellem de forskellige Partier. — Som et Motiv til at flytte Valgretsaldern længere ned anførte den højtærede Statsminister endvidere, at der var fremkommet Tanke om at lægge Skat paa de unge. Ja, den Tanke er vist fremsat navnlig under Behandlingen af Invaliditetsforslagene, der vil stille stærkt forøgede Pengekrav til Statskassen. Hvis de unge skulde betale noget til en saadan Invaliditetsfond, vilde det jo imidlertid være ganske i Overensstemmelse med, hvad der nu sker med Hensyn til Sygekasserne og for Resten ogsaa Arbejdsløshedskasserne. Det gaar ikke an i Længden at vedblive med, at alle Samfundsgoder skal være Gaver fra Statskassen; den højtærede Finansminister har vist svært nok ved at